

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania J. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Łodzi

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 16 września 2025 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 3 września 2024 r., sygn. akt III AUa 806/23,

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2. zasądza od skarżącej na rzecz organu rentowego kwotę  
240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego wraz z ustawowymi odsetkami  
za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu  
orzeczenia do dnia zapłaty.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 3 września 2024 r., III AUa 806/23, oddalił apelację odwołującej się J. O. od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 29 czerwca 2023 r., VIII U 1099/19, oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Łodzi z 1 marca 2019 r., odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Odwołująca się wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną, zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie: (-) art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2025 r., poz. 257 ze zm.) przez błędną wykładnię i niezastosowanie go w tej sprawie poprzez brak merytorycznego rozpoznania wszystkich faktów i okoliczności sprawy mających istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem Sąd wydając zaskarżony wyrok wziął pod uwagę jedynie niektóre aspekty sprawy, pomijając inne rzutujące na rozstrzygnięcie, oraz kierował się doświadczeniem życiowym ze skutkiem błędnego przyjęcia, że skarżąca nie jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy; (-) art. 316 § 1 k.p.c. przez niewzięcie za podstawę wyrokowania całokształtu okoliczności i faktów sprawy istniejących w chwili zamknięcia rozprawy, które to uchybienie miało istotny wpływ na wyrok Sądu drugiej instancji ze skutkiem, że skarżąca nie jest niezdolna do pracy z powodu wypadku w pracy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w związku z wypadkiem w pracy skarżąca ma orzeczoną niepełnosprawność w stopniu umiarkowanym na stałe a lekarz zakładowy nie zakwalifikował jej do pracy na stanowisku pielęgniarki POZ a jedynie w warunkach pracy chronionej, w niepełnym wymiarze godzin pracy, co ma wpływa na obniżenie statusu społecznego i dochodów.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów. Sąd nie może samodzielnie dokonać ustaleń dotyczących stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy. Ograniczenie samodzielności sądu w zakresie dokonywania ustaleń wymagających wiadomości specjalnych, obejmuje również ocenę wzajemnego powiązania

ustalonych schorzeń i skutków tych relacji oraz stosowanych procedur leczniczych dla ustalenia przesłanki całkowitej niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 3 listopada 2009 r., I UK 138/09, LEX nr 570122). Sąd nie może - wbrew opinii biegłych, dostarczających sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia bądź braku takiej zdolności - oprzeć się na własnym przekonaniu, zasadach logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, które to kryteria ze zrozumiałych względów nie obejmują specjalistycznej wiedzy medycznej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14 maja 2009 r., II UK 211/08, LEX nr 509035). W rozpoznawanej sprawie Sąd rozstrzygał w oparciu o opinię biegłych o specjalnościach z zakresu ortopedii – rehabilitacji oraz neurologii. Postępowanie dowodowe wykazało, że skarżąca po wypadku w pracy przeszła rehabilitację, która okazała się skuteczna, natomiast zmiany zwyrodnieniowe nie powstały w czasie nagłego przeciążenia w trakcie wypadku przy pracy, ale istniały od wielu lat.

Specyfika dowodu z opinii biegłego polega między innymi na tym, że jeżeli taki dowód już został przez sąd dopuszczony, to stosownie do treści art. 286 k.p.c., opinii dodatkowego biegłego można żądać jedynie "w razie potrzeby". Nie można przyjąć, iż sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, LEX nr 7404; z 18 lutego 1974 r., II CR 5/74, LEX nr 7407; z 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00, PPIPS 2003 Nr 9, poz. 67). Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowej złożonej opinii (wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, LEX nr 7607). Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNP 2003 Nr 7, poz. 182; z 29 listopada 2016 r., II PK 242/15, LEX nr 2202494).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. O kosztach postępowania orzekając w zgodzie z art. 98 k.p.c.

[a.ł.]